

OD AUTORKY BESTSELLERU JAK BÝT ŽENOU

JAK STVOŘIT DÍVKU

CAITLIN
MORANOVÁ

HOST

„Tak vtipné, že se budete
za břicho popadat.“

HELEN FIELDINGOVÁ, AUTORKA
DENÍKU BRIDGET JONESOVÉ

Caitlin Moranová

JAK STVOŘIT DÍVKU

**JAK
STVOŘIT
DÍVKU**

**CAITLIN
MORANOVÁ**

Brno 2016

Copyright © 2014 by Caitlin Moran

Translation © Petra Jelínková, 2016

Cover picture © Ellis Buttrey

Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2016
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-709-7 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-710-3 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-711-0 (Formát MobiPocket)

*Mé mámě a mému tátovi, kteří naštěstí vůbec nejsou
jako rodiče v této knize a nechali mě, abych ze sebe
udělala takovou holku, jakou jsem chtěla.*

POZNÁMKA AUTORKY

Toto dílo je smyšlené. Čas od času se v něm objeví skuteční hudebníci a skutečná místa, ale vše ostatní — postavy i to, co dělají a říkají — je výplodem mé fantazie. Tak jako Johanna pocházím z velké rodiny, vyrostla jsem v obecním domku ve Wolverhamptonu a v útlém mládí jsem začala pracovat jako hudební publicistka. Ale Johanna nejsem. Její příbuzní, kolegové, osoby, které potkává, a její zážitky se neshodují s mými příbuznými, kolegy, osobami, na něž jsem narazila já, nebo s mými zážitky. Máte před sebou román a všechno v něm je smyšlené.

NEPOPSANÝ LIST

1

Ležím v posteli vedle svého bratra Lupina.

Je mu šest. Spí.

Mně je čtrnáct. Nespím. Masturbuju.

Podívám se na brášku a pomyslím si blahosklonně: „Takhle by si to přál. Chtěl by, abych byla šťastná.“

Koneckonců, má mě moc rád. Určitě by ho netěšilo, kdybych byla ve stresu. A já mám moc ráda jeho — i když zrovna teď, když si to dělám, na něj musím přestat myslet. To by nešlo. Teď to musím dovést ke zdárnému konci. Nemůžu dopustit, aby se mi do sexuálních fantazií zatoulali sourozenci. Sice se dnes dělíme o postel — o půlnoci s pláčem slezl ze své palandy a lehl si vedle mě —, ale říši sexuality spolu opravdu sdílet nemůžeme. Musím ho ze svého vědomí vypudit.

„Na tohle musím být sama,“ oznamuju mu v duchu neoblomným hlasem a pokládám mezi nás polštář, kvůli diskrétnosti. Je to naše malá soukromá Berlínská zídka. Na jedné straně pohlavně vyspělí pubescenti (západní Německo), na druhé šestiletí kluci (komunistická Evropa). Tuto hranici musím náležitě střežit.

Vlastně není divu, že potřebuju onanovat — dnešek byl pořádně stresující. Ani tentokrát starouš neprozazil. Dva dny byl neznámo kde. Dnes po poledni se vrátil a vedl si

s sebou rozcuchaného poďobaného mladíka v blyštivě šedém tenkém obleku a s růžovou kravatou.

„Tenhle borec,“ povídá táta rozněžněle, „je naše budoucnost. Pozdravte naši budoucnost, děcka.“

Všichni toho borce, naši budoucnost, zdvořile zdravíme.

Na chodbě nám otec v guinnessovém oparu vysvětlil, že podle něj je ten chlápek lovec talentů z nahrávací společnosti z Londýna. Prý se jmenuje Rock Perry — „anebo možná Ian“.

Otočili jsme se na chlapíka, který se mezitím usadil na našem rozpadajícím se růžovém gauči v obývacím pokoji. Pan Rock byl pěkně namazaný. Seděl tam s hlavou v dlaních a vypadalo to, že mu nějaký nepřítel utáhl kravatu a ona se ho teď pokouší uškrtit. Představu budoucnosti příliš nevyvolával. Spíš připomínal rok 1984. A to byla v roce 1990 prehistorie — dokonce i ve Wolverhamptonu.

„Když to klapne, budou z nás milionáři, sakra,“ šeptal hlasitě otec.

S Lupinem jsme radostně vyběhli na zahradu oslavovat. Houpali jsme se spolu na houpačce a plánovali si budoucnost.

Máma a starší brácha Krissi však zůstali zticha. Už v tom obývacím pokoji viděli několikrát, jak přichází zárná budoucnost — a potom zase odchází. Budoucnost má pokaždé jiné jméno a jiné oblečení, ale jedna věc se nemění: budoucnost k nám domů chodí jen tehdy, když je na káry. A následně je třeba budoucnost udržovat ve stavu opilosti — je totiž nezbytné nějak ji obelstít, aby nás vzala s sebou, až se bude chystat k odchodu. Musíme se — myšleno všech sedm členů naší rodiny — budoucnosti přichytit na kabát jako bodláky a nechat se na jejím hřbetě odvézt z našeho krcálku až do Londýna. Za slávou, bohatstvím a na večírky, kam patříme.

Zatím se to nikdy nepovedlo. Budoucnost se nakonec vždycky zvedla a vyšla ze dveří bez nás. Trčíme tu v obecním domku ve Wolverhamptonu už třináct let a čekáme. V tuto chvíli pět dětí — neočekávaným dvojčatům jsou prá-

vě tři týdny — a dva dospělí. Musíme se odsud dostat. Musíme se odsud dostat co nejdřív. Být chudí a neslavní už moc dlouho nevydržíme. Devadesátky jsou blbá doba pro někoho, kdo nemá slávu ani peníze.

V obývacím pokoji už to jde pomalu do kopru. Máma na mě sykla: „Běž do kuchyně, nachystej ty boloňské špagety a přidej do nich hrášek! Máme návštěvu!“ A tak jsem Rockovi naservírovala talíř těstovin — dokonce jsem se malinko poklonila, když jsem mu ho podávala — a on je teď do sebe láduje s vášní někoho, kdo zoufale touží vystřízlivět za pomoci malých sladkých hrášků.

Zatímco je s horkým talířem na kolenou lapený v pasti, táta se potácí před ním a snaží se na něj zapůsobit svým projevem. Tu oslavnou řeč už známe nazpaměť.

„Když se chcete předvést v nejlepší světlo, nemůžete to jen tak odříkat,“ vysvětloval nám starouš mnohokrát. „Musíte to mít v sobě. Musíte tím žít. Musíte jim ukázat, že patříte k nim.“

Táta vrávorá a drží hostovi před očima kazetu.

„Hochu. Kamaráde,“ oslovuje ho. „Dovol, abych se představil,“ začíná citací písně „Sympathy for the Devil“ od Rolling Stones. „Jsem muž s... vybraným vkusem. Bohatý nejsem. Teda zatím, hehehe. Sešli jsme se tu, abych ti odhalil jednu velkou pravdu. Jsou totiž tři zásadní muži, bez kterých bychom tu dnes nebyli,“ pokračuje a snaží se opuchlými prsty vylovit kazetu z krabičky. „Svatá trojice. Alfa, epsilon a omega všech slušných lidí. Otec, Syn a Duch svatý. Jediní tři chlapi, které jsem kdy miloval. Tři Bobové: Bobby Dylan. Bobby Marley. A Bobby Lennon.“

Rock Perry na něj zírá stejně zmateně, jako jsme zírali my, když jsme to od taťky slyšeli poprvé.

„A všichni muzikanti na světě,“ navazuje táta, „se snaží dopracovat k tomu, aby mohli k těmhle zmrdům v hospodě přijít a říct jim: ‚Hele, kámo, já tě беру. Poslouchám tě.“

Ale posloucháš ty mě? Řekneš jim: Ty seš bizoní voják, Bobby. Ty seš tamburínista, Bobby. A ty seš zatracenej mrož, Bobby. To se ví. Ale já — já jsem Pat Morrigan. Tohle jsem já!“ prohlásí, když se mu konečně podaří vytáhnout kazetu z obalu. Zamává s ní Rockovi Perrymu před očima.

„Víš, co to je, kamaráde?“ ptá se ho.

„Kazeta C90?“ odpovídá nejistě Rock.

„Hochu, to je posledních patnáct let mého života,“ vysvětluje taťka. Vtiskne Rockovi kazetu do dlaně. „Ani ti to tak nepřijde, co? Neřekl bys, že se ti do ruky může vejít něčí život. Ale přesně tak to je. Musíš si teď v porovnání s tím připadat jako obr, že jo, hochu? Připadáš si mocně jako obr?“

Rock Perry s neurčitým výrazem klopí oči a prohlíží si kazetu. Podle všeho si připadá spíš rozpačitě.

„A chtěl by sis navíc připadat jako král? V tom případě bys to měl vydat na kompaktním disku a prodat deset milionů kusů,“ líčí táta. „Je to jako alchymie. My dva můžeme úplně změnit své životy. Oba můžeme mít tři jachty, lamorghini a tolik prcin, že je od sebe budeš odhánět holí. Hudba je jako magie, chlape. Hudba ti může změnit život. Ale než se to stane — Johanno, přines pánovi něco k pití.“

Teď táta mluví se mnou.

„Něco k pití?“ ptám se.

„Z kuchyně. Z kuchyně přece,“ říká podrážděně. „Pití je v kuchyni, Johanno.“

Jdu do kuchyně. Tam stojí máma a vyčerpaně chová mimino.

„Jdu si lehnout,“ povídá.

„Ale taťka za chvíli dostane smlouvu na desku!“ namítám.

Máma zamručí. Přesně takový zvuk za několik let proslaví Marge Simpsonovou.

„Poslal mě, abych přinesla něco k pití pro Rocka Perryho,“ předávám zprávu se vší naléhavostí, jakou si dle mého soudu žádá. „Ale my nic k pití nemáme, nebo snad jo?“

Máma vysíleně kývne směrem ke kredenci, kde stojí dvě poloprázdné půllitrové lahve Guinnesse.

„Tohle přinesl domů. V kapse,“ povídá. „Spolu s tím tágem.“

Ukáže na kulečnickové tágo ukradené z hospody U Červeného lva, které stojí opřené o sporák. V našem domě působí stejně nepatřičně jako tučňák.

„Měl ho v kalhotách. Nechápu, jak to dělá,“ vzdychne. „Jedno už máme od minula.“

To je pravda. Stejně ukradené kulečnickové tágo už opravdu máme. Ale protože nám chybí kulečnickový stůl — ten nedokáže ukrást ani náš taťka —, Lupin to první ukradené tágo používá jako Gandalfovu hůl, když si hrajeme na *Pána prstenů*.

Rozhovor o kulečnickových tágách náhle přeruší hlasité zvuky z obývacího pokoje. Okamžitě jsem tu skladbu poznala — je to tátovo nejnovější demo, píseň nazvaná „Bombardování“. Konkurz už očividně začal.

Ještě donedávna bylo „Bombardování“ sentimentální písní ve středně pomalém tempu, ale pak táta narazil na svých klávesách Yamaha na nastavení „reggae“ — „No to mi ho vyndej, tenhle čudlík umí Bobbyho Marleyho!“ — a původní aranžmá přepracoval.

Je to jedna z taťkových „politických“ písní a je zatraceně dojemná: první tři sloky jsou napsané z pohledu jaderné bomby, která byla svržena na ženy a děti ve Vietnamu, Koreji a Skotsku. V těchto třech slokách si bomba lhostejně představuje zkázu, kterou způsobí. Tyto pustošivé následky taťka vypráví s použitím „robotického“ efektu na mikrofonu.

„*Kůž se vám málem škvaří/Lidem se jen sotva zdaří/pochopit, co to má znamenat/a jestli se země ještě někdy bude zelenat,*“ oznamuje bomba roboticky smutným hlasem.

V poslední sloce si bomba náhle uvědomí pomýlenost svého konání, vzbouří se proti americkým ozbrojeným

silám, které ji stvořily, a rozhodne se vybuchnout ve vzduchu — a užaslé, vyžděšené lidi na zemi oblaží duhovými ohňostroji.

„*Místo exploze a smrti — budu explozí radosti,*“ zní v posledním refrénu za doprovodu opakujícího se riffu hraného zvukovým rejstříkem číslo čtyřiačtyřicet: „Orientální flétna“.

Táta ji považuje za svou nejlepší píseň. Dřív nám ji hrával každou noc před spaním, jenže pak Lupin začal mít noční můry o hořících dětech a opět se počurával.

Vracím se do pokoje se dvěma do poloviny plnými sklenicemi piva a úklonami. Očekávám, že uvidím Rocka Perryho naprosto nadšeného z „Bombardování“, ale místo toho vidím, jak na něj táta řve.

„Tak to teda ne, kamaráde,“ překřikuje hudbu. „To ani náhodou.“

„Pardon,“ omlouvá se Rock. „Já jsem to nemyslel —“

„Ne,“ kroutí táta pomalu hlavou. „Prostě ne. To nejde. To fakt nemůžeš.“

Krissi, který celou dobu seděl na gauči s lahví kečupu pro případ, že by si Rock Perry chtěl dochutit špagety, mě šeptem zasvěcuje do situace. Rock Perry právě přirovnal „Bombardování“ k písni „Another Day in Paradise“ od Phila Collinse, čímž tátu naprosto rozlítil. Což je podivné, protože tatka má Phila Collinse docela v oblíbenosti.

„Jenže on není Bobby,“ povídá táta. Na chvíli pevně semkne rty, vypadají jako tence pokryté pěnou. „Já tady mluvím o revoluci! Žádné kraviny jako ‚Oblek není vyžadován‘,“ vykřikuje a naráží tím na název jednoho z Collinsových alb. „Mně jsou obleky u prdele. Já ani oblek nemám. Nevyžaduju, abyste po mně nevyžadovali oblek.“

„Omlouvám se... Jen jsem chtěl říct... Vlastně mám Phila Collinse docela rád...“ vysvětluje Rock bezradně. Ale táta mu vzal talíř se špagetami a tlačí ho ke dveřím.

„Jak myslíš, ty zmrde,“ říká mu. „Jak chceš. Zmrde. Klidně táhni do hajzlu.“

Rock nerozhodně postává ve dveřích — je na vážkách, jestli to má být vtip, nebo ne.

„Ne — klidně táhni do hajzlu,“ opakuje otec. „Táh—ni do hajz—lu.“ Pronáší to s čínským přízvukem. Nejsem si úplně jistá proč.

Na chodbě k Rockovi přistoupí máma.

„Moc mě to mrzí,“ omlouvá se a je vidět, že je v tom zběhlá.

Rozhlíží se okolo a hledá něco, čím by mu to mohla vynahradit. Potom popadne trs banánů z přepravky, která leží v chodbě na zemi. Ovoce vždycky nakupujeme celou bednu, na trhu pro obchodníky. Otec má falešnou kartičku, podle níž je provozním obchůdku s potravinami ve vesnici Trysull. Otec pochopitelně provozním obchůdku s potravinami ve vesnici Trysull není.

„Prosím, vezměte si je.“

Rock Perry chvíli na mámu s banány v ruce jen tak civí. Matka stojí v popředí jeho zorného pole. Za ní se míhá otec, který pečlivě nastavuje všechny páčky na stereu na největší hlasitost.

„Tak teda... jeden?“ snaží se Rock Perry navrhnout umírněně.

„Prosím,“ říká máma a tiskne mu do ruky celý trs.

Rock Perry si je vezme — očividně je pořád naprosto zmatený — a kráčí po cestičce pryč od našeho domu. Je sotva v půli cesty, když vtom se ve dveřích objeví otec.

„Protože — TOHLE JE MŮJ STYL!“ pořvává na Rocka.

Rock se dá do mírného poklusu a spěšně přebíhá silnici i se svými banány v hrsti.

„TOHLE JE MŮJ STYL! TOHLE JSEM JÁ!“ volá táta dál na celou ulici. Záclony v oknech sousedů se s trhnutím odhruňují. Paní Forsythová stojí na prahu se svým klasickým nesouhlasným výrazem.

„TOHLE JE KURVA MOJE HUDBA! TOHLE JE MOJE DUŠE!“

Rock Perry míří k autobusové zastávce na protější straně ulice a čím dál víc se krčí, až ho skryje křoví. Vydrží v této pozici tak dlouho, dokud nepřijede autobus číslo 512. Ví to, protože ho s Krissim pozorujeme z okna svého pokoje v patře.

„Taková škoda — šest banánů,“ uvažuje Krissi. „Mohl jsem si je dávat s vločkami celý týden. Fakt super. Čekají mě jen další nehorázně mdlé snídaně.“

„DAL JSEM DO TOHO CELÝ SRDCE, KURVA!“ huláká otec na odjíždějící autobus a buší si pěstí do hrudi. „Víš, cos tady nechal? MOJE SRDCE, DO HAJZLU!“

Zhruba půl hodiny poté — když se „Bombardování“ chýlí ke konci po triumfálním dvacetiminutovém finále — táta vyráží znovu ven.

Jde svému srdci opět dotankovat štávu, do téže hospody, kde objevil Rocka Perryho.

„Možná se jde kouknout, jestli tam nezůstalo Rockovo dvojče, které by mohl obtěžovat teď,“ podotýká Krissi jízlivě.

Starouš se odtamtud vrací až v jednu. Že je doma, jsme poznali podle toho, jak dodávka narazila do šeríku u příjezdové cesty. Pak otec s typickým křupnutím zatáhl ruční brzdu. Křupavý zvuk ruční brzdy z volkswagenu známe, už jsme ho slyšeli mnohokrát.

Když ráno sejdeme dolů, uprostřed obývacího pokoje stojí obrovská betonová socha lišky. Chybí jí hlava.

„To je dárek pro mamku k výročí,“ vysvětluje táta. Sedí na schůdku ve dveřích na zahradu a kouří. Má na sobě můj růžový župan, který je mu malý, takže mu z něj čouhají varlata. „Mám vaši mámu hrozně moc rád.“

Šlukuje a vzhlíží k nebi. „Jednou si budeme žít jako králové,“ tvrdí. „Jsem parchant Brendana Behana. A všichni tihle zmrdi se mi budou klanět.“

„A co Rock Perry?“ ptám se po dvouminutovém mlčení, během něž jsme si představovali naši nevyhnutelně šťastnou budoucnost. „Myslíš, že se ozve?“

„S takovýma kecalama já kšefty nedomlouvám, holčičko,“ odpovídá mi rozhodně otec, stahuje si župan přes koule a dává si dalšího práska z cigarety.

Od strýce Aleda, který má známého a ten zase dalšího známého, jsme se později dozvěděli, že Rock Perry se opravdu jmenuje Ian a vůbec nepracuje pro nahrávací společnost, nýbrž je prodejcem příborů ze Sheffieldu. Jediný „kšeft“, který by nám tudíž mohl zařídit, je osmaosmdesátidílná sada postříbřených nerezových příborů v hodnotě devětapadesáti liber s promo slevou čtrnáct a půl procenta.

A proto teď ležím v posteli vedle Lupina a dopřávám si tuto malou, tichou masturbační seanci. Napůl proti stresu, napůl pro potěšení. Protože jsem, jak jsem si poznamenala do deníku, „beznadějná romantička“. Když nemůžu jít na rande s klukem — je mi čtrnáct a žádné rande s klukem jsem nikdy neměla —, tak můžu jít na rande aspoň sama se sebou. Na postelové rande, tedy: udělat si to sama.

Když se udělám — představuju si při tom Herberta Violu ze seriálu *Měsíční svit*, který má podle mě moc laskavý obličej —, urovnám si vyhrnutou noční košili, dám pusu spícímu Lupinovi a pak usínám.

Čtvrtek. Když jsem se vzbudila, hleděly na mě Lupinovy veliké modré oči. Lupin má obrovské oči. Zabírají asi polovinu pokoje. Když ho mám zrovna hodně ráda, říkám mu, že jeho oči jsou jako dvě modré planety rotující v galaxii jeho lebky a že za jeho panenkami vidím otáčející se družice a plující rakety.

„Tady jedna je! A tamhle další! Vidím Neila Armstronga! Nese vlajku! Bůh žehnej Americe!“

Když jsem na něj hodně rozzlobená, tvrdím mu, že má potíže se štítnou žlázou a vypadá jako šílená žába.

Lupin je docela úzkostný, a proto trávíme hodně času spolu. Mívá špatné sny, a tak často sleze z palandy, o kterou se dělí s Krissim, a vklouzne ke mně, protože já teď mám manželskou postel. Okolnosti, za jakých jsem svou prostorou válečku dostala, byly emocionálně dosti rozporuplné.

„Umřela babča — a ty po ní zdědíš postel,“ oznámil mi táta loni v dubnu.

„Babička umřela,“ kvílela jsem. „Babička UMŘELA!“

„Jo — ale ty dostaneš její postel,“ zopakoval táta trpělivě.

Uprostřed postele, kde babička lehávala a následně zemřela, je velká, proležená prohlubeň.

„Ležíme v mělké jámě, kterou zanechal její duch,“ napadá mě v lítostivých okamžicích. „Zrodila jsem se do hnízda smrti.“

Hodně čtu literaturu devatenáctého století. Kdysi jsem se matky zeptala, co dostanu věnem, až mě někdo požádá o ruku. Začala se hystericky chechtat.

„Na půdě jsou v pytli staré záclony, pokud si je budeš přát,“ odpověděla mi a utřela si z tváří slzy.

Tehdy jsem ještě byla malá. Dnes bych se takhle nezeptala. Naši finanční „situaci“ už si uvědomuju líp.

S Lupinem jdeme v pyžamu dolů. Je jedenáct dopoledne, dneska se nejde do školy. Krissi je vzhůru a dívá se na muzikál *Za zvuků hudby*. Liesl se právě venku v bouři sblížuje s náckovským poštákem Rolfem.

Jsem trochu neklidná a chvíli postávám před televizí, takže bráním ve výhledu.

„Nepřekážej, Johanno. DEJ SI ODCHOD!“

Celý Krissi. Chtěla bych Krissiho popsat, protože je můj starší brácha a je to pro mě taky nejmilovanější člověk na světě. Bohužel se mi zdá, že já jsem pro něj naopak nejmíň oblíbená osoba. Náš vztah mi často připomíná jedno narozeninové přání, které jsem kdysi viděla. Byl na něm velký bernardýn, který tlapou zakrýval tlamičku malému ňafajícimu štěněti. Pod obrázkem se nacházel nápis: „Jdi mi z cesty, škvrně.“

Krissi je ten velký pes. Je mu patnáct a už má metr osmdesát. Vyrostl do podoby statného, ale dobrotivého obra s velkýma, jemnýma rukama a naprosto nepatřičným blond afrem, které na rodinných sedáncích věčně někdo hodnotí.

„Tak tady ho máme, našeho ‚malého‘ Michaela Jacksona!“ vítá Krissiho teta Lauren, když bratr vchází do místnosti — shrbený, aby působil menší.

Krissiho povaha ani rysy se k jeho robustní postavě nehodí. Je bledý, má světlemodré oči a světlé vlasy — to zdědil po mámě. Krissi téměř postrádá pigment. Má droboučké rty a nos, asi jako osudová svůdnice z němých filmů Clara

Bowová. Jednou jsem se na toto téma pokusila s Krissim zapříst hovor, ale se zlou jsem se potázala.

„To je zvláštní, že máš tak velký a dospělý obličej — a přitom nosánek a pusinku jako nějaká buchta,“ řekla jsem mu. Připadalo mi, že takové rozhovory bychom spolu mohli vést.

Nicméně se ukázalo, že takové rozhovory spolu vůbec vést nemůžeme.

„Trhni si, ježibabo,“ odpověděl mi a odešel z pokoje.

To, že nedokážu odhadnout, o čem bychom si mohli povídat, je jedním z důvodů, proč mě Krissi nemá vůbec v oblibě. Vždycky řeknu něco špatně. Ovšem když to vezmeme kolem a kolem, Krissi nemá rád lidi obecně, tečka. Ve škole nemá žádné kamarády — kvůli jeho jemným rukám, divným vlasům a nepatřičné výšce a zároveň bytostnému odporu ke sportu ho David Phelps a Robbie Knowsley často nahánějí okolo popelnic, jako když se dva teriéři ženou za liškou. Pokřikují na něho „kuřbuřte“.

„Ale ty nejsi kuřbuřt,“ prohlásila jsem rozhorleně, když mi to Krissi vyprávěl. Divně se na mě podíval. Krissi se na mě divně dívá často.

Právě teď se na mě taky podíval prazvláštně a vzápětí po mně hodil panenku, takovou silou, že mě bolestivě uhodila do tváře. Na kluka, který nesnáší jakýkoli sport a raději se věnuje čtení George Orwella, má slušnou sílu a trefu. Schovám si obličej do dlaní — a potom si lehám na podlahu a předstírám, že jsem mrtvá.

Předstírat smrt byla moje oblíbená reakce, když jsem byla mladší — asi tak v deseti nebo jedenácti letech. Teď už to tak často nedělám, protože 1) jsem čím dál vyzrálejší, a 2) čím dál míjí lidí věří tomu, že jsem mrtvá.

I když při minulém pokusu to vlastně zabralo. Ležela jsem pod schodištěm, jako bych z něj spadla a zlomila si vaz. Našla mě máma a začala šíleně vyvádět.

„PATE!“ skučela vysokým tónem plným hrůzy. Ten děs v jejím hlase mě potěšil a uklidnil. Dokonce mi ten pocit vydržel i poté, co si mě prohlédl táta a spustil: „Vždyť se blbě culí, Angie. Takhle se mrtvoly netváří. A to jsem jich viděl sakra dost, abych je poznal. Mrtvoly vypadají děsivě. Já mrtvoly znám a věř mi, že bys při pohledu na ně zamrzla strachy tak, až bys z toho srala sních.“

Líbilo se mi, jak si mě oba prohlízejí a mluví o mně. Měla jsem díky tomu pocit bezpečí. Jen jsem se ujišťovala, že mě mají rádi.

Dnes když mě máma najde, jak ležím na podlaze a předstírám smrt, nevypadá, že by si dělala starosti.

„Johanno, zase mi z tebe stoupá tlak. ZVEDNI SE.“

Pootevřu jedno oko.

„Přestaň se chovat jako blbeček a běž Lupinovi nachystat snídaní,“ říká mi a odchází z pokoje. Dvojčata brečí.

Neochotně vstávám. Lupin se pořád ještě trochu bojí, když si hraju na mrtvou. Sedí na gauči a hledí na mě s očima navrch hlavy.

„Jo jo, už je líp,“ oznamuju mu statečně a jdu ho obejmout. Posadím si ho na klín a on se ke mně malinko vyděšeně přitiskne. Je to moc příjemné, pevné objetí. Čím víc se děti bojí, tím pevněji vás obejmou.

Po tomhle posilujícím objetí jdu do kuchyně, vezmu obrovskou krabici burizonů, čtyřlitrové balení mléka, pytlík cukru, tři misky a tři lžičky a nesu je do obývacího pokoje — mléko mám nešikovně vražené v podpaží.

Všechny misky vyrovnám na podlaze do řady, sypu do nich burizony a zalévám je mlékem. Za mnou na televizní obrazovce Maria ručníkem utírá smyslnou, mokrou Liesl.

„Čas krmení,“ volám radostně.

„Uhni tou hlavou,“ ozve se Krissi a rozčileně mi rukou naznačuje, abych nepřekážela ve výhledu na televizi.

Lupin si pečlivě sype na své cereálie jednu lžičku cukru za druhou. Když naplní misku cukrem až po okraj, vyvrátí se na stranu a předstírá, že umřel.

„Umřel jsem,“ vysvětluje.

„Přestaň se chovat jako blbeček,“ nabádám ho úsečně, „a sněž si tu snídani.“

O dvacet minut později mě už muzikál nudí. Ta pasáž poté, co se Maria a kapitán vezmou, je otravná, i když by mi v některých ohledech mohla být blízká. Jsem z podobně velké rodiny, a tak dokážu náležitě ocenit, že Maria potřebovala k tomu, aby donutila všechna děcka about si boty a vyrazit na procházku do hor, nejspíš tolik sil, že by to zbrzdilo celý nacistický anšlus. A tak jsem radši odešla do kuchyně chystat jídlo. Měli jsme večerět zapečené brambory s mletým masem a k tomu byl potřeba obrovský pekáč brambor. Těch jsme vždycky jedli spoustu. V podstatě jsme byli bramboriáni.

Starouš sedí na schůdkách na dvorek. Má kocovinu a na sobě můj růžový župan, ze kterého mu lezou koule. Jistě že má kocovinu. Včera večer toho musel vypít spoustu, když se mu povedlo ukrást betonovou lišku.

Jakmile na schůdkách dokouří, vrací se zpátky do domu – zpod županu mu pořád visí pindour a šourek.

„Pat *mit kafe*,“ oznamuje, zatímco si připravuje lepkavé Nescafé. Občas mluví německy. Kdysi dávno, v šedesátých letech, byl v Německu se svou kapelou na turné. Historicky, které nám o tom vyprávěl, vždycky zůstaly nedopovězené: „...no a tam jsme narazili na takové milé dámy, které byly moc přátelské.“ V tu chvíli se na něj matka vždycky zadívala pohledem, který byl napůl nesouhlasný a napůl – jak mi došlo až mnohem později – vzrušený.

„Angie!“ halekal teď. „Kde mám kalhoty?“

Matka z ložnice zavolala: „Žádné nemáš!“

„Nějaké mít musím,“ pořvával na ni zpátky.

Máma už se neozvala. Tohle si bude muset vyřešit sám. Pokračovala jsem ve škrábání brambor. Tuhle škrabku miluju. Tak nádherně mi padne do dlaně. Už jsme spolu určitě oškrábaly tuny brambor. Jsme skvělý tým. Ona je můj Excalibur.

„Dneska je významný den, bez kalhot se neobejdu,“ povídá starouš a usrkává kávu. „Opět mě čeká konkurz na ‚Pata Morrigana, nuzného mrzáka‘. To je moje nejlepší role.“

Odloží hrnek s kávou a začne po kuchyni nacvičovat kulhání.

„Co myslíš?“ ptá se.

„To je výborně belhavé, tati,“ odpovídám mu oddaně.

Zkouší i jinou verzi — trochu víc vleče chodidlo za sebou po zemi.

„Tohle je můj Richard III.,“ vysvětluje a pokračuje v nácviku.

„Kalhoty máš myslím v prádle na vyprání,“ povídám.

„Mám k tomu přidat nějaké zvukové efekty?“ ptá se. „Třeba moje proslulé hekání?“

Táta má dramatické pojetí lékařských prohlídek velmi v oblibě. Každoroční přezkoumání mu vždycky působí velké potěšení.

„Uvažoval jsem, že bych do toho mohl zapracovat i bolesti zad,“ prohlašuje blahosklonně. „Kdybych takhle kulhal dvacet let, určitě by mi to už odrovnalo záda. Jenom takový náběh na hrb. Nic přehnaně dramatického.“

Ozve se zvonek.

„To bude ošetřovatelka!“ volá máma seshora.

Před třemi týdny máma porodila Neočekávaná dvojčata. Celý podzim si stěžovala, jak tloustne, a zintenzivnila svůj už tak dost šílený běžecký režim — z osmi kilometrů denně přešla na deset a později na patnáct. V blátě a plískanici se plahočila po okolních ulicích jako vysoký, bílý duch, stejně bledý jako Krissi, s podivně nafouknutým břichem, které se ne a ne zmenšit, ať běhala seberycheji.

O Vánocích zjistila, že čeká dvojčata. „Santa má zatraceně velký smysl pro humor,“ procedila, když se těsně před Štědrým dnem vrátila od doktora. Zbytek večera ležela na gauči a zírala do stropu. Vzdychala tak hlasitě a tak zoufale, až se z toho chvěly cetky na vánočním stromku.

Teď má poporodní depresi, což ovšem ještě nevíme. Tátka svádí tuhle „náladovost“ na její vzdálené hebridské příbuzné: „To je ta tvoje divoká, barbarská DNA, lásko. Všichni jsou zralí na sebevraždu — neber to ve zlým.“ Pochopitelně tím její náladovost jen prohlubuje.

Zatím víme o jejím stavu pouze to, že když předevečírem zjistila, že došel sýr, celou hodinu potom brečela na jedno z dvojčat.

„Takhle se mimina nekoupou,“ pokoušel se ji rozveselit táta.

Když brečela dál, táta vyrazil do obchůdku, koupil jí bonboniéru a tam, kde byla na obalu namalovaná ozdobná stužka, dopsal tužkou „MILUJU TĚ“. Máma ji celou spořádala u televize, když s popotahováním sledovala *Dynastii*.

Než se mámě narodila tahle Neočekávaná dvojčata, bývala s ní legrace. Vařila obrovské hrnce polévky, hrála s námi Monopoly a občas si dala tři skleničky, učesala si dva drdoly po stranách a dělala, že je princezna Leia z *Hvězdných válek* („Ještě mi nalej, Pate. Jsi moje jediná naděje.“).

Jenže od porodu dvojčat se ani neusmála, vlasy má rozčuchané, a když už něco řekne, je to buď něco hodně sarkastického, nebo věta: „Jsem hrozně unavená.“ Proto Neočekávaná dvojčata ještě nemají jména. Proto Lupin často brečí a proto trávím tolik času, který bych měla věnovat četbě románů z devatenáctého století nebo onanii, věčným škrábáním brambor. Právě teď žádnou mámu nemáme. Jenom prázdné místo tam, kde kdysi bývala.

„Jsem moc unavená na to, abych dětem vymýšlela nějaká jména,“ odpovídá pokaždé, když se zeptám, kdy dvojčata pojmenuje. „Já jsem je stvořila. To snad nestačí?“

Předběžně jsme je s Krissim a Lupinem pojmenovali „David“ a „Mavid“.

„Asi bych si měl schovat pindoura,“ říká táta, zatímco si stahuje župan těsněji k tělu a vzdaluje se od vchodových dveří. „O bezplatné vyšetření kulek fakt nestojím.“

Jedno z dvojčat — Mavid — brečí ve dvojkočárku na chodbě, tak ho cestou ke dveřím беру do náručí.

Zdravotní sestra, která k nám přišla na kontrolu, postává na schůdku před dveřmi. Tahle u nás ještě nebyla. Mavid vytrvale naříká.

„Máme tady pěkný blázinec,“ vítám ji vesele.

„Dobré ráno,“ pozdravila ošetřovatelka.

„Můžu vás pozvat do obýváku?“ ptám se zdvořile. Hodlám jí ukázat, jak je tady o mimina postaráno. Jejich matka je teď sice jenom duch, ale jinak se jim věnuje celá rodina.

Přišly jsme do obývacího pokoje, Lupin a Krissi k nám zvedli modré oči a nevlídně si vetřelkyni měřili pohledem. Krissi popadl dálkové ovládání a s předstíranou námahou dramaticky stiskl tlačítko „pauza“. Zpěv kapitána von Trappa se zasekl v půlce písně „Edelweiss“ u slov „růst a kvést“.

Po chvíli rozčileného ticha Krissi a Lupin se vzdycháním uvolnili kus místa na sedačce. Ošetřovatelka se tam posadila a urovnala si sukni na kolenou.

„Takže... jak je mamince?“ ptá se.

„Dobře... po tělesné stránce,“ odpovídám. Opravdu to vypadá, že fyzicky je na tom máma slušně. Tedy až na ten tlak. Ale to je moje vina, protože jsem dělala mrtvou. Takže o tom vůbec začínat nechci.

„Spí děťátka hezky?“

„Ano. Párkrát za noc se probudí, ale to víte, to už je ta nepokojná povaha našich nejmenších!“ prohlášu. Určitě na tu ženskou udělám nevýslovný dojem, když jsem tak angažovaná starší sestra. A stejně tak ji okouzlí moje vyjadřování.

„A maminka spí taky dobře?“

„Ale jo, řekla bych. Jde to. Probudí se, když se vzbudí mimina, ale potom zase usne.“

„A jak to vypadá s... maminčinými stehy?“

Tím mě poněkud zaskočila. Věděla jsem, že máma má po porodu dvaadváacet stehů a že si je každý den omývá teplou slanou vodou — protože mi řekla, abych jí tu teplou slanou vodu přinesla. Další informace o své vagině mi však matka nepředala.

Z knihy *Zázrak porodu (Spiritual Midwifery, Ina May Gaskin, Book Publishing Company, 1977)* vím, že ženy po porodu obvykle nebývají ochotné sdílet podrobnosti o tomto aktu s pannami svého kmene, takže jsem se tím příliš nezabývala. Ale nějaké informace jsem přece jen měla a byla jsem připravená se o ně podělit.

„Omývá si je každý den slanou vodou,“ říkám stejně radostně.

„A bolí stehy ještě?“ pokračuje neúnavně zdravotnice. „Nějaké krvácení nebo mokvání? Možná o tom maminka nechce mluvit před dětmi, že?“

Obě jsme se podívaly na moje sourozence. Seděli vedle sebe na pohovce a hleděli na nás s vytřeštěnými očima.

„Děti, mohly byste, prosím, maminku a paní ošetřovatelku nechat na chvíli o samotě?“ ptá se ta porodní bába.

Po zádech mi přeběhl mráz. Tedy spíš... explodovala jsem hrůzou.

„No to snad ne, to je geniální,“ ozval se Krissi. „Tohle je fakt naprostá revoluce.“

„Ale já jsem nerodila!“ bráním se zděšeně. Vážně si myslí, že jsem matka pěti dětí? Tak to je fakt síla.

„To nejsou moje děti!“ skláním se k Mavidovu maličkému zarudlému obličejí. Prstíky se mu zapletly do ne zrovna stylové růžové háčkované dečky, ve které byl zavinutý.

„Vy nejste Angie Morriganová?“ ptá se ošetřovatelka a vyplašeně hledí do svých záznamů.

„Ne, já jsem Johanna Morriganová — její čtrnáctiletá dcera!“ říkám se vši důstojností, na kterou se zmůžu.

Vtom se ve dveřích konečně objeví matka, kráčí ještě trochu opatrně — kvůli těm stehům, které má ve své vagině, ne já v té svojí.

„Paní Morriganová, moc se omlouvám, měly jsme tu drobné nedorozumění,“ vysvětluje sestra zmatečně a vstává.

Bratři vyklouzli ze dveří jako kousky másla na rozpálené pánvi. Předala jsem mámě Mavida — „O svého novorozeného bratříčka jsem se hezky starala,“ řekla jsem kousavým tónem — a vystřelila jsem za nimi.

Šli jsme na zahradu, přelezli jsme rozbitý plot v zadní části a vyběhli na pole.

Krissi celou dobu provolával: „Áááááááááááá.“ Když jsme se posadili do kruhu, skrytí ve vysoké trávě, konečně tu větu dokončil: „...áááááááááááá, ty jsi naše MÁMA!“

Řvali smíchy a Lupinovi z toho začalo téct z nosu. Lehla jsem si tváří dolů a křičela: „Sakra!“

To je všechno tím, že jsem tlustá. Když jste tlustá puberťačka, lidé mají potíže odhadnout, kolik je vám let. Když dorostete do podprsenky velikosti 85E, budou zkrátka předpokládat, že vedete pohlavní život a oddáváte se bujnému, plodnému sexu s alfa samci kdesi v divočině. To bych si dala líbit, kdyby to ovšem byla pravda. Ještě jsem se ani nelíbala. Tolik bych si přála dostat opravdickou pusou. Štve mě, že jsem se ještě nelíbala. Myslím, že by mi to šlo výborně. Až se začnu líbat, svět se o tom rozhodně dozví. Mými polibky se všechno změní. Budu líbací obdoba Beatles.

A v tomhle bezpolibkovém mezidobí mě pokládají za svatou neposkvřenou matku pěti dětí. Vlastně jsem o čtyři kousky lepší než Panenka Marie. Jen se podívejte, jak se mi ti moji haštěřiví Ježíškové smějí.

„Mami, dáš mi napít prsíčkovýho mlíčka?“ vyptává se Lupin a předstírá, že chce, abych ho kojila. Ach jo, tohle by se nikdy nestalo, kdybych byla hubená jako moje sestřenka

Meg. Meg se nechala už pětkrát vyprstovat. Prozradila mi to kdysi v autobusu do Brewoodu. Nejsem si úplně jistá, co takové „prstování“ přesně je. Trochu se bojím, že by se to mohlo týkat zadku. Meg nosí lacláče. Jak se tam tomu klukovi vůbec podařilo dostat?

„Maminko, můžu se vrátit ZPÁTKY DO BŘÍŠKA?“ pokřikuje Lupin a za neutuchajícího hurónského smíchu se mi hlavou tlačí k tříslům. Celé je to tak trapné, že jsem z toho dočista zapomněla nadávat.

„JDI DO... HOVNA!“ vypálím na něj. Chechtají se ještě víc.

Přes pole je slyšet volání. Je to máma. Naše pravá máma. Ta, která opravdu porodila pět děcek.

„Mohl by někdo laskavě najít tátovy kalhoty?“ křičí z otevřeného okna koupelny.

O hodinu později projíždíme autem přes centrum Wolverhamptonu — s tátou, který už na sobě konečně má kalhoty. Našli jsme je pod schody. Ležel na nich pes.

Wolverhampton v roce 1990 vypadá, jako by se mu stalo něco ošklivého.

„Protože se mu stalo něco ošklivého,“ vysvětluje táta, když uháníme po Cleveland Street. „Thatcherová.“

Můj otec chová k Margaret Thatcherové velmi osobní a niternou nenávisť. Když jsem dospívala, chápala jsem to zhruba tím způsobem, že kdysi v minulosti mého otce přemohla v litém boji a on jen tak tak unikl a přežil — a až na sebe narazí příště, čeká je souboj na život a na smrt. Něco na způsob Gandalfa a Balroga.

„Já bych ji, do prdele, zabil — myslím Thatcherovou,“ říkával, když viděl ve zprávách reportáže o hornických stávkách. „Ufikla koule všemu, co jsem měl v téhle zemi rád, a hodila je zakrvácený na zem. Byla by to sebeobrana, kdybych ji zavraždil. Maggie Thatcherová by byla schopná vlézt nám až do domu a odtrhnout vám chleba od huby, jenom

aby bylo zase po jejím. Všem by vám, kruci, odtrhla chleba od huby, děcka.“

Pokud v té chvíli někdo z nás právě jedl chleba, tak mu ho táta pro názornost začal trhat od úst.

„Thatcherová,“ hřímal s planoucíma očima a my jsme plakali. „Zasraná Thatcherová. Jestli někdo z vás přejde přes můj práh s tím, že volil konzervativce, tak poletí vzduchem s otiskem mojí boty na prdeli dřív, než by řekl švec. U nás se volí labouristi!“

V centru města bývá vždycky klid — jako kdyby polovina lidí, kteří by tu měli být, někam před časem zmizela. Horní okna domů ve viktoriánských blocích obrůstají plevelem. To, co bývala malá hezká vodní nádrž na řece, se zaplnilo starými pračkami. Jedna fabrika vedle druhé je zavřená: železářny, ocelárna a všechny strojírny až na továrnu Chubb. Továrny na jízdní kola: Percy Stallard, Marston Sunbeam, Star, Wulfruna a Rudge. Dílny, kde se vyráběly ocelové šperky a lakovaný nábytek v orientálním stylu a doplňky. Prodejny uhlí. Z trolejbusové sítě — kdysi největší na světě — zbylo jen přízračné žilkování na starých mapách.

Vyrůstala jsem v éře studené války a neustálé hrozby jaderné apokalypsy. Vždycky jsem měla jakýsi nejasný pocit, že k jaderné katastrofě opravdu došlo — a to právě tady. Wolverhampton působí jako rozpadající se citadela Šárn z knížky *Čarodějův synovec* (*The Magician's Nephew*, C. S. Lewis, Bodley Head, 1958). Když jsem byla malé dítě, tohle město zcela zjevně prodělalo hluboké trauma, ale nikdo se teď o té události ani nezmíní. Umřelo jim pod rukama a zůstal jen sdílený pocit polozapomenuté viny. Přesně tím jsou zmírající průmyslová města cítit: provinilostí a strachem. Starší obyvatelé se tiše omlouvají svým dětem.

Pokaždé když tatka dorazí do centra, spustí stejný rozrušený monolog.

„Jako kluk jsem v tuhle dobu neslyšel nic než dup, dup, dup — dusání bot, jak chlapi kráčeli do práce,“ vzpomíná.

„Všechny autobusy byly plné, na ulicích bylo věčně rušno. Lidi sem přijížděli hledat práci a ještě ten den nějakou sehnali. A podívej, jak to tu vypadá dnes.“

Rozhlížím se. Žádné „dup, dup, dup“ — po dunění chlapských bot tu není ani památky. Žádné mladé lidi tu nevidíte, dokud se nedostanete k úřadu práce poblíž stadionu Molineux. Tam je najednou všechny spatříte: postávat v dlouhé, trpělivé frontě. Všichni mají na svých hubených nohou levné džíny, na hlavě vlasy nejrůznější délky a pokařují balené cigarety.

Ve chvíli, kdy táta stojí na křižovatce na červené, stáhne okénko a volá na jednoho z chlapíků v řadě. Je mu kolem čtyřiceti a má na sobě vybledlé tričko Simply Red.

„Nazdar, Macks! Jak se daří, chlape?“

„Co si budem povídat, Pate,“ odpovídá Macks nevzrušeně. Před ním čeká v řadě asi dvacet lidí.

„Uvidíme se U Červenýho lva,“ volá táta, když naskočí zelená.

„Jo, mám u tebe pivo!“

A jsme přímo ve středu města, na Queen's Square. Je to srdce Wolverhamptonu pro místní mládež — naše varian-ta pařížské Rive Gauche, sanfranciské Haight-Ashbury, naše Soho. Napravo pět skejťáků, nalevo tři gotici posedávají okolo „typa na koni“ — jezdecké sochy. Je to naše jediná pamětihodnost, wolverhamptonská obdoba sochy Svobody.

Táta zase stahuje okénko.

„Hele, trochu života do toho umírání! Třeba to přežijete!“ pořvává na černě oděné pubertáky s ponurými výrazy a projíždí okolo nich šedesátkou v zóně, kde je povolena třicítka.

„To víš, že jo, Pate!“ volá na něj nejmenší gotička. „Zato tobě asi brzo chcípne spojka.“

Táta jede dál a směje se pod vousy.

„Ty se s ní znáš?“ podivuju se. Netušila jsem, že gotikové znají někoho na rovině běžné pozemské existence. Člověk by neřekl, že tihle lidé mají třeba sousedy jako my ostatní.

„To je přece tvoje sestřenka, Ali,“ povídá táta. Zavírá okénko a jede dál.

„Fakt?“ otáčím se, div si nevykroučím krk, a snažím se mizející obraz malé gotičky zahlédnout ve zpětném zrcátku. Vůbec bych ji nepoznala.

„Jo. Chytlo ji to loni. Něco ti povím — v tomhle městě se nestane, že bys měla nouzi o pošahaný příbuzenstvo, holčičko.“

A zase jedeme dál. Otec má sice devět sourozenců a sedmadvacet neteří a synovců nejrozličnějších povah, světonázorů a intelektu (proslulý je například můj bratranec Adam, který kdysi na oslavě spolkl malou žárovku), neměla jsem však ani ponětí, že by v našem košatém příbuzenstvu mohl být příslušník kontrakultury. Se strýcem Aledem se téměř nevidáme, protože bydlí až v Gosnellu a kdysi tátů podrazil, jelikož ho připravil o tropické akvárium z druhé ruky.

To je nečekaně exotická novinka, že mám gotickou sestřenicí. Všechny sestřenice, se kterými se vídám, nosí různé lacláče a zbožňují Ricka Astleyho.

Táta se dnes tedy bude opětovně ucházet o svou dosud největší roli: bude obhajovat úlohu Pata Morrigana, nuzného mrzáka. Táta opravdu je invalida — jsou týdny, kdy ani nemůže vstát z postele. Ale jak říká: když už, tak už. A čím postiženější, tím líp. Různí lidé mají různé názory na to, co vlastně takové postižení je. Proto je jeho úkolem předvést svůj handicap tak, aby se nikdy nestalo, že nějaký přehnaně rýpavý člen komise nařídí další vyšetření, čímž by se na půl roku pozastavilo vyplácení invalidních dávek — a pět dětí a jejich dva rodiče by byli odkázaní na chudobinec.

„Jsem tu, abych rozptýlil veškeré pochybnosti,“ vysvětluje nám, když parkuje dodávku na obrubníku před úřadem.

Dnes se bude prověřovat, jestli má nárok nechat si průkazku pro postižené na dalších dvanáct měsíců. Jasně

oranžový odznak s obrázkem panáčka na vozíku ho opravňuje parkovat téměř kdekoli. Na žlutých zónách, na chodníku, na soukromých parkovacích místech, kde mají lidé cedulky se svým jménem. Je to málem jako být šlechtic, slavná osobnost nebo superhrdina. Tátovo postižení vnímáme jako zvláštní bonus. Jsme na něj pyšní.

Opatrně se belhá přes prostranství před budovou úřadu. „Nikdy nevíš, jestli tě sledují,“ sykne a kývne k oknům nahore. „Mají tě věčně na mušce, jako v *Šakalovi*. Kulhání musíš věnovat neustálou pozornost,“ dodává.

Úřad sociálního zabezpečení představuje středobod veškerého wolverhamptonského žebrání. Bydlení, sociální dávky a příspěvky, veškeré administrativní hašteření — to všechno se řeší právě tady. Každý, kdo se sem přiblíží, se snaží od některého pracovníka v této budově něco vymámit.

Takže to tu připomíná středověký hrad v otupělém, pasivně-agresivním obležení. Místo aby na příchozí občany lili z hradeb vroucí olej, se je snaží zastavit neproniknutelnou bariérou papírů a formulářů. Nebo odkázáním na jiný orgán. Příslibem oznámení, které má přijít poštou do čtrnácti dnů. Nekonečnými nenápadnými odklady. Často se mi vybaví rada Grahama Greena z knihy *Cesty s tetičkou (Travels With My Aunt, Bodley Head, 1969)*, kde ho teta Agáta nabádá, aby veškerou úřední komunikaci zahajoval frází: „V návaznosti na můj dopis ze dne 17. července...“ Žádný dopis odeslaný 17. července pochopitelně vůbec neexistuje, ale v nepříteli vyvolá takový úvod zásadní, takřka neřešitelné zmatení.

Táta zdraví každého, s kým přijde do styku, s radostnou, okázalou nenuceností („Zdravíčko, Barb. Zdravíčko, Royi. Ať se daří, Pameló!“), kterou — když se na to dívám zpětně — očividně odkoukal od bodrého Joeyho Boswella v seriálu *Bread*.

Ať to měl odkudkoli, jeho přístup se ostře liší od přístupu všech ostatních žadatelů v budově. Jejich postoj se

pohybuje někde mezi poníženou podlézavostí, zoufalstvím, zuřivostí až po stav na pokraji zhroucení, kdy vyhrožují, že tam rovnou nechají děti a půjdou šlapat chodník, pokud jim nedorazí jejich příspěvek na bydlení. To vše umocňuje nějaký podivínský, popletený důchodce nebo mentálně postižený, který sedí na židli a tiše pláče.

Naproti tomu můj otec působí klidným, zenovým, důstojným dojmem. Na všechny se usmívá. Vchází jako král.

„Všichni ti úředníci sedící za svými přepážkami by neměli práci, nebýt lidí, jako jsem já,“ uvažuje. „Svým způsobem jsem jejich zaměstnavatel.“

Protože zrovna čtu o kauzalitě — v knihovně jsem se pročetla do oddělení „Filosofie“ —, vedu s ním stručnou diskusi o časové souslednosti jeho logiky.

„Chudí tu budou vždycky, Johanno,“ vysvětluje blahosklonným tónem. „Než přišel Nye Bevan s veřejnou sociální péčí, moje matka vychovala devět dětí díky milodarům, které sehnala na faře. Ostatní venkovany tak skličovalo, když ji viděli žebrat chleba, že sotva skončila druhá světová, byli všichni odhodlaní volit labouristy a jejich sociální politiku. Je ponižující, když musí společnost spoléhat na náhodné milosrdenství, Johanno. Jen si představ, že bychom museli každý týden klepat na dveře u paní Forsythové a prosit ji třeba... o šunku.“

Paní Forsythová je naše báječná sousedka, bydlí přes ulici. Je to puntičkářská paní s trvalou a v bačkorách. Jako první v naší ulici si odkoupila obecní domek, když to vláda umožnila, a okamžitě nechala celou předzahrádku upravit a vyasfaltovat — což byla věčná škoda, protože tam rostly keře s nejlepšími a nejšťavnatějšími malinami v okolí.

Táta měl naprostou pravdu. Paní Forsythová by byla velmi rozzlobená, kdybychom na ni zvonili a žadonili o pečivo a toaleták.

„Závěr je takový, Johanno, že nikdo si nepřeje, aby mu cestu na nákup lemovali brečící jednoocí sirotci. To by

celou společnost kurevsky otravovalo. Trpící chudáci tu byli všdycky. Sociální stát platí za to, aby ten problém zmizel. Už žádná umrzlá děcka před dveřmi do krámu. A hned je všem veseleji. Četlas Charlese Dickense, že?“

„Viděla jsem *Mickeyho vánoční koledu* od Disneyho,“ odpovídám nejistě.

„Aha. No jo. Tak vidíš,“ pokračuje. „Usneslo se, že je správné dát chudým toho největšího krocana, co má řezník ve výloze. Tak to slušní lidi dělají. A já si teď jdu pro našeho krocana.“

Zatímco tátu v ordinaci vyšetřují, sedím v čekárně, prohlížím si jednoho člověka za druhým a zjišťuju: a) které slavné osobnosti se nejvíc podobá, a b) jestli bych s ním na základě toho chtěla souložit.

Pro mě osobně je otázka ztráty panenství mnohem palčivější než průmyslový úpadek Wolverhamptonu. Svým významem už to dávno překročilo stav naléhavosti: v podstatě je to problém, který táhne celou rodinu ke dnu. Umanula jsem si, že bych měla zažít první sex, dokud jsem ještě pod zákonem. Připadá mi to totiž jako... šizení sebe samé, když mám čekat, až to bude legální. To přece umí kdekdo, souložit v šestnácti, kdy už se to smí. Jenže zkuste si to, když je vám čtrnáct, trávíte všechen čas jen se svými bratry a nosíte podprsenku po mámě. Na takovou výzvu by si netroufli snad ani v televizní reality show.

Podrobuju další muže v místnosti svému „sexuálnímu testu“. Je tady chlapík v šustákách, který se podobá Markovi Currymu z pořadu *Treasure Houses* — ne. Muž v mokasínech se štrápci, který vypadá jako DJ Mike Read — ne. Chlápek, kterému čouhají chlupy z nosu a připomíná kariaturu Spikea Milligana — ne.

Potom napočítám pět chlapů, kteří vypadají jako Freddie Mercury. Knírek a kožená bunda jsou ve Wolverhamptonu ještě stále vnímány jako neskrývaně homosexuální image.

S žádným z nich bych se nevypsala. No, po pravdě možná vyspala, kdyby mi to nabídli. Ale to je nepravděpodobné.

Dnes večer, stejně jako kdykoli jindy, půjdu znovu spát jako tlustá panna, která si píše do deníčku sérii milostných dopisů pro neodolatelného Gilberta Blythea z románu *Anna ze Zeleného domu*.

Na Gilberta myslím i později odpoledne, když jdu venčit psa. Bianca je nervózní fena vlčáka, která na rozdíl od našeho předchozího psa nesnese, když ji někdo obléká do dětského oblečení nebo jí na hřbet přivazuje hračky jako miniaturní žokeje. Přesto ji mám moc ráda.

„Mezi námi je hluboké pouto, že?“ ptám se Bianky, když spolu kráčíme po Marten Road.

Ve spoustě románů z devatenáctého století jsem četla o mladých ženách, které si osvojily divoké tvory — třeba vlka, lišku nebo poštolku — a vzniklo mezi nimi nerozlučné citové pouto.

Když přecházíme silnici, dorozumívám se s Biankou obvyklým způsobem — jenom v duchu.

„Už se nemůžu dočkat, až budeme bydlet v Londýně,“ vykládám fence, která se třese ve škarpě a vykonává potřebu. Pootočím se, abych jí dopřála trochu soukromí. Je to pes, který si na soukromí potrpí, napadá mě. „Až se dostanu do Londýna, konečně začnu být sama sebou.“

Nemám však ani tušení, co to znamená. Pro to, čím chci být, zatím neexistuje vhodné slovo. Nic, čeho bych se mohla chytit. To, čím se chci stát, zatím nebylo vynalezeno.

Samozřejmě, aspoň o něčem, co chci, určitou představu mám: v první řadě se chci přestěhovat do Londýna a být sexy. Londýn si představuju jako obrovskou místnost, do níž vejdu, a celé město začne bouřlivě provolávat: „HERGOT! NO PÁNI! TAKOVÝCH SUPER KOUŠKŮ SE MOC NEVIDÍ!“ To bych si přála. Chci všechny — muže, ženy, Míno-taury (hodně čtu řecké báje a беру cokoli, co se nabízí).

Chci, aby všichni toužili po nespoutaném sexu se mnou, na všech mých sexy místech, nejsexovitěji, jak jen to jde. Sexuálně. To je můj nejzásadnější úkol. Moje hormony jsou rozdivočelé a v jednom ohni — jako hořící zoo. Kočkodan s hlavou v plamenech odemyká klece ostatních zvířat a ječí: „VŠICHNI VEN — ZACHOVEJTE PANIKU!“ Prožívám období sexuální pohotovosti. Brzy budu mít z věčného onanování ruce prodřené až na kost.

Ale když vynecháme moje genitálie, tak si kromě toho přeju také být... šlechetná. Nesmírně šlechetná. Ráda bych se oddala něčemu, co má smysl. Chci být součástí něčeho dobrého. Chci se přihnat do akce jako armáda složená z jediné ženy. Já-rmáda. Jakmile najdu něco, v co věřím, budu v to věřit víc, než kdo kdy věřil čemukoli jinému. Budu na-prosto oddaná.

Nechci ovšem být šlechetná a oddaná takovým způsobem jako většina žen v dějinách — takový přístup se totiž podle všeho neodvratně pojí s tím, že vás upálí na hranici, zemřete žalem nebo vás nějaký hrabě zazdí do věže. Nechci ničemu obětovat sebe samu. Nechci pro nic umřít. Nejsem dokonce ani ochotná kvůli něčemu lézt v dešti do kopce se sukní nepříjemně nalepenou ke stehnům. Radši chci pro něco žít — jako to dělají muži. Chci se bavit. Chci víc zábavy než kdy dřív. Chci slavit, jako by byl rok 1999 — s devítiletým předstihem. Chci tažení za radostí. Chci se obětovat veselí. Chci — nějak — udělat svět lepší.

Poté, co se objevím v Londýně a všichni vydechnou nadšením: „HERGOT! NO PÁNÍ!“, chci sklidit aplaus, jaký asi měl Oscar Wilde, když přišel do restaurace večer po premiéře další ze svým troufalých her. Představuju si všechny lidi, které obdivuju — Douglase Adamse, Dorothy Parkerovou, duo komiček French & Saunders a politika Tonyho Benna —, jak ke mně přijdou a šeptají: „Já prostě nechápu, jak to děláš, zlatíčko.“

Zatím ani já sama netuším, jak to dělám. Vlastně ještě vůbec nevím, jak bych měla tomuto neodbytnému, neutuchajícímu pocitu dát formu. Každopádně by se mi zamlouvalo, kdyby to zahrnovalo vyprávění anekdot kroužku pokušujících bonvivánů, kteří se budou z mých historek popadat smíchy za břicho (Stephen Fry a Hugh Laurie si utírají slzy smíchu: „Ty jsi prostě báječná! Je vás takových ve Wolverhamptonu víc? To město je nejspíš líheň bujarého veselí, že?“ A já na to: „Kdepak, Stephene Fryi a Hughu Laurie. Taková jsem jenom já. Kluci ve škole mi říkali ‚tlustá cigoška‘.“ Stephen Fry: „To jsou mi ale nechápaví přitroublí prostácci, moje drahá. Jen je pusť z hlavy. Mohu ti ještě nabídnout sklenku šampaňského?“).

Jediný plán, který mě zatím napadl, je psaní. Psát můžu, protože psaní je — na rozdíl od choreografie, architektury nebo dobývání království — činnost, kterou můžete provádět i úplně osamělí, chudí a bez jakýchkoli pomůcek (jako například baletního souboru nebo dělostřelectva). Psát můžou i chudí. Je to jedna z mála věcí, které vám nezhatí ani chudoba a absence vztahů.

V prázdných nekonečných hodinách, kterými teď mé dny oplývají, píšu knihu. Je o hodně tlusté holce, která létá na drakovi po celém světě a dělá dobré skutky. V první kapitole se vrátí do roku 1939 a pomocí plamenného proslovu rozpláče Hitlera a přiměje ho, aby si uvědomil pomýlenost svého chování.

Jiná obsáhlá pasáž pojednává o černé smrti, jejímuž šíření jsem zabránila zavedením přísných podmínek karantény pro kupecké lodě připlouvající do všech významných britských přístavů. Okouznila mě představa, že by se problémy daly vyřešit pomocí mimořádně zvládnuté administrativy. Právě to je moje nejoblíbenější revoluční supersíla.

Před třemi dny jsem napsala milostnou scénu, v níž vystupuje dívka a mladý podmanivý čaroděj. Byla jsem na ni velice pyšná — dokud se neukázalo, že Krissi můj rukopis

vypátral a přečetl. Na okraj vepsal poznámku: „Holka, to nemyslíš vážně.“ Krissi je nevídaný a nelitostný redaktor.

„No nic, řekla bych, že než mi bude šestnáct, tak z Wolverhamptonu vypadnu. A bude to,“ povídám sebevědomě Biance. „A do té doby vstřebám všechna ta prospěšná životní ponaučení, která mi přináší chudoba a společenská potupa, a získám díky tomu neotřelý náhled na svět, který budou ostatní lidé na Oscarech postrádat. Budou očarování mou optimistickou ušlechtilostí — a to nepochybně povede k sexu.“

Mé smyslné, velkorysé snění přeruší výkřik:

„HEJ!“

Ignoruju ho a jdu dál. Takové „HEJ!“ nevěstí nic dobrého. Jednou z věcí, které nás táta naučil, je, že pokřikování jako „HEJ!“ se máme vyhýbat.

„HEJ!“ ozve se znovu. „TY MRCHO!“

Dívám se okolo sebe. Na jedné předzahrádce stojí velice rozčilený chlap v dresu s logem místního fotbalového družstva.

„TVŮJ ČOKL!“

Rozhlížím se po Biance, ale nikde ji nevidím.

„TVŮJ ČOKL JE NA MÝ ZAHRADE, DO HAJZLU!“

A sakra. Přemýšlením o šukání jsem přetrhla duševní spojení s Biankou. Kam se poděla? Hvízdnu a ona se přiznane ze zahrádky za domem toho křiklouna.

„Promiňte,“ omlouvám se vysokým hlasem. Víím, že ho to vytočí, protože mám hlas po mámě — maloměstácký, pronikavý a teď ještě ječivější, protože jsem nervózní. „Přijměte prosím mou hlubokou omluvu, bylo to naprosto neodpustitelné. Pokud vás to trochu uklidní, má velice mírnou povahu —“

„Já si tu svini najdu a rozsekám jí hlavu sekerou!“ řve.

Roztřesená zamírím k Violetinu domu. Ten chlap a jeho zmínka o sekyře mnou dost otřáslí a Violet je moje nejnovější a nejlepší kamarádka. Vlastně je moje jediná kama-

rádka. Kromě Emily Pagettové, která mi připomíná Babu z Venkovských děvčat (*The Country Girls*, Edna O'Brienová, Hutchinson, 1960) tím, jak často o mně šíří pomluvy — což však přecházím, protože mi také říká drby o jiných lidech, a to mě fascinuje. Ačkoli jsou také vymyšlené. Když se to vezme kolem a kolem, musím uznat, že člověk si musí obstarat nějaké obveselení.

A tak jdu navštívit Violet — dvaasedmdesátiletou paní, která bydlí na konci naší ulice se svými dvěma siamskými kočkami, které se jmenují Tink a Tonk.

Posledních pár měsíců chodím k Violet několikrát týdně. Myslím, že je to rozkošné — když se mladé, dospívající děvče spřátelí s někým z jiné generace.

„Je jako okno do minulosti,“ říkávám si. „A částečně i do záhrobí — protože je vdova a občas si povídáme o jejím nebožtíkovi manželovi.“

Violet má krabici na sušenky ve tvaru prasátka, která je po okraj naplněná nejvybranějšími lahodnými sušenkami. Měla bych přiznat, že sušenky chodím navštěvovat stejně často jako Violet. Jednou jí všechny laskominy došly. To odpoledne bylo trudné pro nás obě.

Ale dnes je všechno v pořádku.

„Dáme si čaj a sušenky?“ ptá se Violet a prostírá stůl. Položím ruku na krabici. Vyjde z ní prasečí zachrochtání. Chrochtne pokaždé, když si z ní vezmete nějakou dobrotu. Ani při svém nenuceném veselí nemůžu pominout, že je to poněkud předpojaté. Ale co už.

„To máme ale krásné počasí,“ říká Violet.

„Ano,“ přitakávám. „Neuvěřitelně mírné!“

Do pokoje vběhnou Tink a Tonk a ovíjejí se kolem mé židle jako hnědý dým.

„Míval Dennis rád mírné počasí?“ pokračuju dotazem.

V knize Davida Nivena *Měsíc je balón* (*The Moon's A Balloon*, Hamish Hamilton, 1972) jsem se dočetla, že

nejhorší na ztrátě druhá bývá to, jak se lidé děsí byt jedině zmínky o něm v přítomnosti truchlícího pozůstalého.

Poučila jsem se z chyb hollywoodských přátel Davida Nivena — tedy zřejmě kromě Clarka Gablea, který o Nivenově mrtvé manželce nepochybně mluvil pokaždé, protože sám ztratil ženu, sexy komičku Carole Lombardovou, o několik měsíců dříve při letecké nehodě — a o Dennisovi něco nadhodím před Violet vždy, když to jde, abych její vzpomínku na něj zachovala co nejživější.

Občas to bývá těžké. Jednou jsem se snažila zavést řeč na Dennise při rozhovoru o lidech, kteří se mi líbí.

„Líbil by se mi Dennis?“ zeptala jsem se.

Ale když mi Violet ukázala jeho fotografii, nedokázala jsem zareagovat dost rychle a obličej za mě vyrazil, že ne — Dennis by se mi tedy nelíbil ani v nejmenším.

Doufala jsem, že uvidím černobílý snímek přitažlivého spojeneckého vojáka z druhé světové, jak s úsměvem pózuje u stíhačky Spitfire. Místo toho Violet vytáhla nepříliš starou fotografii z dovolené v prázdninovém letovisku Butlins ve velšském Pwllheli, na níž Dennis vypadal jako *Obr Dobr* (*The BFG*, Roald Dahl, Puffin Books, 1984). Ani s veškerou mou svobodomyšlností a nepředpojatostí se mi Dennis zkrátka nelíbil. Jak by se mi mohl líbit děda s ušima jako dva velké kusy slaniny?

Tehdy se Violet dokonce rozplakala. Vůbec jsem se nedokázala těšit z jejích sušenek a dala jsem si jen jedinou — čokoládovou s krémovou náplní.

Dnes Violet povídá: „Dennis měl moc rád mírné počasí. Vlastně to bylo jeho nejmilejší počasí vůbec.“

Spokojeně jsem se zakousla do sušenky. Krém byl kokosový. Takže Dennis měl moc rád mírné počasí. Jak já téhle zarmoucené staré paní s prasečí krabicí dobrot krásně pomáhám! Dneska to nakonec všechno dobře dopadlo.

O dvacet minut později jdu ulicí zpátky k našemu domu. A hodně rychle.

Posledních deset minut bylo strašně podivných, najednou mám v hlavě úplně prázdno — jako bych místo ní měla balon, který se ode mě prostě oddělí a vzlétne a moje bezhlavé tělo nechá, aby se zpomaleně sesunulo na chodník.

Panebože, je mi fakt divně! Musím si na chvíli sednout na okraj trávníku. Hlavu svěším mezi kolena.

Právě jsem udělala největší chybu v životě, říkám si.

Jak jsem tak seděla v poklidu Violetina domu a ona mi tiše přikyvovala, všechno bylo v naprostém pořádku. Jenže pak jsem náhle pocítila hroznou a osudovou potřebu podělit se s ní o své pocity. Jak si ta zdravotní sestra myslela, že mám zašitou vaginu, jak jsem dnes byla na úřadě, jak mi chybí, že se s nikým nelíbám. A k tomu všemu ten chlap, který vyhrožoval, že Biance rozsekne hlavu.

Věčně se Violet ptám na toho jejího pitomého mrtvého Dennise, pomyslela jsem si v tu chvíli, ale ona se mě na můj život nezeptá nikdy. Nejspíš si myslí, že jsem šťastná. Ha! Ha! Nemá ani zdání, kolik odvahy a šlechetnosti mě stojí, abych na svět okolo neustále působila tak příjemně a optimisticky.

Všichni ostatní mají kamarády, se kterými si povídají o svých starostech, říkála jsem si u Violet. Holky se vždycy vzájemně svěřují se svými problémy. No a Violet přece je moje kamarádka — takže jí povím, co mě trápí. Sdílení trápení je poloviční.

Za pouhé tři minuty jsem zjistila, že tato úvaha byla obrovský, fatální kýbl sraček — jedna z nejhorších lží na světě. Když jsem totiž Violet vylíčila, jak moc to tady nesnáším a jak se nemůžu dočkat, až táta nebude potřebovat invalidní důchod a proslaví se, stará dáma najednou dočista zkoprněla. Na křeslo za ní vyskočili Tink a Tonk, uvelebili se jí na klíně a stejně jako ona si mě měřili chladným pohledem.

Znejistěla jsem. Zrovna když jsem zajímavě povídala něco jako „...a prostě se sem vůbec nehodíme. Hlavně když Lupin pořád nosí pončo...“, Violet se ozvala hlasem, který jsem u ní ještě nikdy předtím neslyšela.

„Netušila jsem, že berete sociální dávky.“

Zarazila jsem se.

„Netušila jsem, že berete sociální dávky,“ zopakovala. „Dennise za války postřelili do nohy, byl vážně zraněný, ale za celé ty roky, co s tím žil, si nenechal na dávkách vyplácet ani penci.“

Nemůžu uvěřit, že mě Dennis už podruhé podrazil. Ten zatracený slatinouchý duch se mi snad mstí.

„Dnes jsem na silnici viděla tvého tátu, jak opravuje auto,“ pokračovala. „Dnes ráno to bylo! A vypadal naprosto zdravý. To jsem tedy vážně netušila,“ zopakovala ještě jednou a naposledy, „že berete sociální dávky.“

Dál sedím na trávě a koušu se do kolen. Přesně vím, co se teď stane. Táta nám vykládal milionkrát, co by se mohlo stát, když řekneme nesprávnou věc nesprávným lidem. Violet zavolá na úřad a nahlásí, že tatku viděla opravovat auto (zrovna když měl jeden ze svých lepších dnů, jeden z mála slušných dnů!) a že je schopný práce. Po dvoutýdenní prodlevě — administrativa — u nás někdo zaklepe na dveře nebo pošle dopis a potom... Nevím přesně, co potom nastane. Co se stane s rodinami, kterým odeberou dávky? To je zatím velká záhada.

Procházím si všechny možnosti, které se mi nabízejí. Všechno, co jsem kdy zkoušela nebo mě kdy napadlo a mohlo by to nějak prospět. Vychází mi z toho jediná varianta.

„Drahý pane Ježíši,“ skládám si překotně slova v hlavě, když se blížím k domu. „Vím, že jsem v tebe poslední dobou moc nevěřila, a doufám, že si to nebereš osobně. Jak už asi víš díky svému monitorovacímu systému, který je určitě velice rafinovaný, je to tady dost špatné, a tak bych

ti chtěla navrhnout dohodu. Jestli zařídíš, aby nám nevzali dávky, tak —“ Tady se zarazím a pokouším se přijít na to nejhodnotnější, co bych mohla nabídnout.

Je to dost ubohý seznam. Žádné peněžní dary církvi si nemůžu dovolit. Nemám děti, které bych mohla nechat pokřtít. Co by ještě mohlo Ježíše zaujmout? Nabídla bych, že strávím zbytek života v klášteře, ale jsem si vcelku jistá, že ve Wolverhamptonu žádný nemáme — pokud to tedy není ta divná budova s vysokými zdmi za obchodákem Argos, kam vždycky dovážejí maso nákladákem. V zoufalé improvizaci nakonec nabídnu to, co se nejvíc blíží variantě stát se nevěstou Kristovou: „Ježíši, jestli nás z tohohle vysekáš — jako že se to úplně urovná —, tak slibuju, že nebudu aspoň šest měsíců onanovat.“

Zamyslím se. Šest měsíců — matika, matika, matika, matika — je jedna osmadvacetina mého života.

„Měsíc,“ slevím na poslední chvíli. „Rozhodně aspoň měsíc. Měsíc se sama sebe ani nedotknu. Ani jen tak neúmyslně ve vaně. A nebudu se ani dívat na tu fotku v časopise *The Whole Earth Catalog*, kde dva hipísáci dělají orál a je vidět, jak jí přitom dovnitř strká prsty. Tohle bude má posvátná oběť, můj pane.“

Byli jsme vychováni naprosto ateisticky, ale jsem si vcelku jistá, že Ježíšovi dělá radost, když děti nemasturbují. Na tohle určitě přistoupí. Je to solidní návrh. Určitě to klapne.

„A teď řeknu ‚ámen‘. Jsme dohodnutí. Oba víme, co máme dělat, a budeme si kvít. Vyřešíš to za nás. Violet nás nepráskne. Ámen.“

Jistě vás nepřekvapí, že se moje hrůza z naprosté bídy nijak nez mírnila, když prozradím, že jsem bez sebeukájení vydržela devět dní.

A aby bylo jasno — bylo to příšerných devět dní. Ničila mě taková sexuální frustrace, že to občas hraničilo až s fyzickou bolestí.

Ve čtrnácti jsem prožívala první hluboký záchvěv vlastní sexuality. Byla to první neomezená slast, jakou jsem zakusila. Protože jídlo došlo, knížky se dočetly, gramofonové desky dohrály, oblečení se rozpadlo a televize přestala v jednu ráno vysílat — ale při onanování jsem se mohla zamknout v pokoji a prožívat jeden orgasmus za druhým, představovat si miliony lidí a nikdy nepřestat. Tedy až na malé svačinky či osvěžující zdřímnutí, pokud to bylo třeba.

Člověk mohl na několik vteřin úplně zmizet — mimo čas, prostor a myšlení. Pryč za odtikávající hodiny, vysoko nad slunce a do okamžiku před zrozením slov. Nic než bílé světlo a rozkoš. Ani to, co jsem měla na světě nejradši — Rika Mayalla v roli Lorda Flashhearta v seriálu *Černá zmije* —, se nevyrovnalo té jediné vteřině, v níž se na chvíli utišil všechen hlad.

Napřed byl mým věrným spojencem kartáč na vlasy z naší koupelny. Ve dne jsem si s ním česala vlasy — než jsem si zastříhla ofinu velkými kuchyňskými nůžkami. A v noci

jsem se na držadle tohoto zkrášlujícího nástroje proháněla jako na neúnavném sexuchtivém poníkovi, čímž se jeho užitečnost okamžitě znásobila. V tomto smyslu byl trochu jako Bruce Wayne a Batman. Masturbatman. Se schopností multitaskingu. Dva zcela oddělené životy. Vždycky v převleku. Ach, ten starý, chrabrá kartáč. A Gotham se nikdy nic nedozvěděl...

Avšak kartáč na vlasy — ač hluboce milován tímto ne zcela vhodným způsobem — nebyl ideální. Po pár týdnech bylo zřejmé, že je příliš úzký, trochu špičatý a že i ta největší výhoda — tedy to, že si můžu láskyplně učesat svou houštinu, aby vypadala nóbl, jako bychom šly na svatbu — prostě nestačí.

Naštěstí jsem zhruba ve stejné době začala bojovat s oděrem svého pučího podpaží tím, že jsem ukradla kuličkový deodorant „Mum“. V autobusu cestou domů jsem si uvědomila, jaký má tvar. Překvapivě, prakticky a zcela bezostyšně připomínal půvabný, macatý penis. Nejoblíbenější britský deodorant konce osmdesátých let určený pro dospívající dívky představoval se svým růžovým klenutým víčkem a jemně tvarovanou lahvičkou pravdu, která se skvěla všem na očích: společnost Procter & Gamble prodávala pubertačkám za devětasedmdesát pencí předstupeň vibrátoru.

Věděl to výrobce? No jistěže! Věděli to moc dobře — a hráli si s námi. Jaký jiný důvod než záměrný sadismus by měli pro pojmenování věci, kterou se miliony mladých holek uspokojovaly málem do bezvědomí, právě *Mum* — „máma“? Takhle s námi chtěli psychicky vyjetat. Byla to ve skutečnosti zkouška nadrživosti? Jsi tak zoufalá, že si to rozdáš s mamkou? Na to existovala jednoduchá odpověď: zamknout se v pokoji, lehnout si na podlahu a říct: „Ano!“

Nicméně jsem měla svoje hranice. Nikdy bych si nekoupila (nečmajzla) modrou nebo zelenou lahvičku, protože to by bylo jako souložit se šmoulou nebo s mimozemšťanem. Na to, jaká jsem byla vášnivá onanistka, jsem k tomu

vlastně měla vanilkově nevinný přístup. A také jsem své „mámě“ byla sexuálně věrná téměř tři roky. Kolik lidí může tohle říct?

Ano, takže devět dní. Potom přišel horký den, oblékla jsem si letní šaty a nepředvídaně jsem svedla sama sebe. Slíbila jsem si, že nezajdu dál než k mazlení, jenže pak jsem se nechala unést a skončilo to tak, že jsem si to — provinile a vášnivě — udělala a přitom jsem myslela na souložící opiče z přírodopisného dokumentu od Attenborougha.

Došlo mi, že nemá smysl to Ježíšovi horko těžko vysvětlovat — naše dohoda vzala za své —, a tak jsem ho oslovila přímo a věcně:

„Ježíši, omlouvám se, že jsem tě zdržovala touhle nefunkční dohodou. Uvědomuju si, že tímto odstupuješ a že jsem teď úplně sama na to, abych naši rodinu zachránila před bídou. Začnu v tebe zase nevěřit. Oba se vrátíme na své dřívější pozice. Ať se ti daří. Srdečně pozdravuj Boha. Ámen.“

A pak jsem Ježíše ve své mysli zahubila stejně rychle, jako jsem ho před devíti dny na kraji Eastcrott Road probudila z mrtvých. Od této chvíle jsem měla nový plán, jak nás všechny ochránit: budu stát na stráží.

„Co tu vyvádíš?“ ptá se máma, když vchází do předsíně.

Právě začaly letní prázdniny a všichni pobíhají sem a tam a pokřikují. Ale já zase sedím dole na schodech a popovídám si s snídání.

„Nic... jen tu tak sedím,“ odvětim. „Je tu taková příjemná atmosféra.“

Máma si mě zkoumavě prohlíží. Určitě mám něco za labem, už se tu jistě chvíli něco chystá — ale na druhou stranu prostě jen sedím na schodech. V zásadě se tu nic špatného neděje a matka pěti dětí si musí dobře rozmyslet, kdy se vyplatí pouštět do boje a kdy ne, jinak by totiž zemřela vyčerpáním.

„Tak hlavně ne —“ spustí a zarazí se. Z obývacího pokoje se ozve brečící mimino a její zájem o mě se dočista rozplyne. „Ne abys...“ nedořekne a odejde za dítětem.

Mám následující plán: všechny špatné zprávy chodí v hnědých obálkách. To už jsem vypožorovala. Proto budu každý den přebírat poštu a hledat obálku odeslanou z příslušného úřadu. Nepochybně to bude onen dopis zkázy — ten, ve kterém nám oznámí, že o naší rodině „obdrželi informace“, které vedou k pozastavení vyplácení dávek.

Až ta zásilka přijde, mám s ní tyto úmysly: spálím ji. A až přijde další, spálím ji taky. Všechny dopisy budu pálit, jeden za druhým, dokud nevymyslím něco lepšího, což se mi určitě třeba do září povede. To budu nepochybně mnohem chytřejší než teď. Do září vymyslím lepší plán, který zabrání tomu, aby naše rodina skončila na mizině.

Moje stráž u dveří ovšem neunikla sourozencům, protože a) chybím při jejich hrách, a b) mě musejí na schodech překračovat, když jdou na záchod.

„Pojď si s náma hrát, Johanno,“ škemrá Lupin třetí den prázdnin. Visí přitom na zábradlí, kam vyšplhal obratně jako Spiderman.

„Vypadni z těch schodů, ty otlá zátaraso,“ vyzývá mě Krissi a cestou do schodů mě co nejsilněji odstrčí.

Ale já se ani nehnu. Jsem jako věrný pes, který střeží hrob svého majitele dlouhé roky po jeho smrti. Jsem věčně na stráži. Tuhle rodinu zachráním.

Vyklubaly se z toho nejbídnější prázdniny mého života. Loni jsme poslední školní den zatopili dvorek vodou z hadice: nižší větve lískového keře se zrcadlily v té hnědé bryndě a vypadalo to jako v tropech. Jako bažinatá říční delta. Potom jsme z kuchyňského okna vyskočili ven — Lupinovi voda sahala až po kolena a všichni jsme byli úplně promáčení. Vyšplhali jsme na strom, cucali kostky zmražené rybízové šťávy a zpívali si „I Get Around“ od Beach Boys halasnými, pronikavými hlasy až do chvíle, kdy se

sousedé vyklonili z okna a řekli nám, ať jsme sakra zticha. Měli jsme plán.

Kdežto tohle léto — tohle léto už je zničené. Nemůžu se nechat unést hraním si s brášky, abych nezmeškala rachotivý zvuk schránky na dopisy. Při hře jsem přítomná sotva napůl, zapojuju se jen vlažně a každou chvíli sebou cuknu a vyběhnu ke dveřím. Vzápětí se vracím, ale úleva trvá jen chvíli a se strachem očekávám, co přijde. Celý den jsem jako na trní.

A v noci bdím, ležím vedle útočiště hledajícího Lupina a znovu si v hlavě přehrávám okamžik, kdy doručení dopisu nezabráním, rodiče se dozvědí pravdu a zničení a vyděšení se mě zeptají: „Johanno — cos nám to udělala? Cos to udělala, Johanno?“

Co jsem to udělala? A co se stane?

Po pravdě mám pocit, že z toho zešílím. Jsem přesvědčená, že jsem zradila celou rodinu. Strach, že jsem naši chudou, zuboženou rodinu — s matkou přízrakem a otcem neobjevenou popovou hvězdou — vystavila ohrožení, mi způsobuje neustálou nevolnost. Je to jako hrozná, otupující horečka. Jsem předávkovaná adrenalinem. Celou mě zaplavuje — je mi z toho zle, topím se v něm. Nepřetržitě mám pocit, že v následujících třiceti vteřinách nám na dveře určitě zaklepe apokalypsa.

Všechn ten adrenalin působí jako překotný, bizarní hormonální příliv — je to ošklivá, stínová puberta. Stejně jako testosteron a estrogen v mých dvanácti letech propojily nové nervové dráhy, adrenalin do nich teď v mých čtrnácti vyrývá úplně novou mapu: nadjezdy a dálnice nad tím, co bylo postaveno dřív. Místa, která poskytnou přístřeší strachu, kde mohou děsivé myšlenky cestovat rychleji než dřív. Rychleji, rychleji, rychleji. Čirá hrůza způsobuje, že moje uvažování nabírá tak hektické obrátky, až mě ten překotný trysk drtí. Bojím se, že nikdy neustane.

Sedíme v obývacím pokoji a rodina se baví o nejrůznějších plánech do budoucna — o tom, že koupíme nové dveře na dvůr, že navštívíme příbuzné ve Walesu — a já si říkám: „Jenže až přijde ta hnědá obálka, nic z toho nevyjde. Skončíme v chudobinci, budeme si nad svíčkou opékat potkany a všechno to bude jenom moje vina!“

Kvůli adrenalinu nemám ani chvíličku klidu. Pěsti mám věčně nervózně zaťaté. Ze spaní skřípu zuby.

V pozdějších letech budu vždycky umět rozpoznat člověka, který si v útlém věku vytrpěl takovou nálož strachu — další děti vyrůstající téměř v troskách, děti, které cítí, jak se jim drolí země pod nohama, děti, které bděly ve tmě a viděly před očima zkázu celé své rodiny. Děti, které usilovně přemýšlely a přemýšlely, co zachránit před chmurou budoucností a před plameny jako v knížce Podivuhodný pan Blunden (*The Amazing Mr. Blunden*, Antonia Barber, Puffin Books, 1972). Děti odkojené kortizolem. Děti, kterým to v hlavě šrotuje příliš rychle.

„Nejspíš to bude podobný pocit, jako když člověka kousne radioaktivní pavouk,“ říkám si sklíčeně v druhém měsíci svého trápení. Opravdu si připadám trochu jako hmyz. Oči se mi lesknou a jsou tmavé. Vinou adrenalinu mám rozšířené zornice — jako bych byla sjetá.

Částečně se s těmito pocity, s mými novými neřešitelnými starostmi, svěřuju Krissimu. Doporučil mi *Proměnu* od Kafky (Bantam Classics, 1972). Po přečtení dvou kapitol jsem byla v takovém šoku, že jsem musela knížku odložit na podestu schodiště, aby byla co nejdál od mé postele. Změnit se v něco jiného, to zní děsivě.

Rozhodně není možné, abych takhle trpěla a aby se to nijak neprojevalo. Někdo si určitě píše záznamy o tom, kolikrát mi už srdce málem vyletělo z hrudi jako splašený budík, monitoruje ty hektolitry adrenalinu, ve kterých jsem naložená. Ale nikdy o tom nikomu neřeknu. Z tohohle

strachu jsem si vzala velké ponaučení: až mi příště bude úzko, nikomu o tom nepovím. Nikdy nepřiznám slabost. Nefunguje to. Jen se tím všechno ještě zhorší.

Opravdu je lepší lidem nic nevyprávět, když se cítíte špatně. Když člověk dospívá, naučí se, že základem je držet všechno v tajnosti a předstírat, že je v pořádku.

Nakonec se vydám tam, kam jdu vždycky, když potřebuju informace o něčem záhadném, nepříjemném nebo děsivém: do knihovny. Tam, mezi dvaceti tisíci knihami, které klidně vyčkávají v regálech, odpověď jistojistě najdu. Usadím se na podlahu v oddělení medicíny. Vedle sebe mám hromadu čtyř knih a z nich se dozvídám, jak se tenhle pocit jmenuje: úzkost.

To mě překvapilo. „Úzkost“ je přece ten pocit, při kterém si člověk nejistě mne ruce, protože mlékař má zpoždění. Slovo „úzkost“ jsem použila, když jsem mluvila o tom, že bych mohla zmeškat prvních pár minut oblíbeného televizního pořadu *Watchdog*, nebo při úvahách, co bych asi mohla dostat k Vánocům.

Očividně však existují různé druhy úzkosti. Postupným pročítáním knížek a odkazováním na další zdroje jsem se za dvě hodiny propracovala až ke svazku jménem *Odvaha být* od teologa Paula Tillicha (Yale, 1963).

Tillich dělí úzkost do tří kategorií: „Ontologická úzkost“ znamená strach z osudu a smrti. Následuje „morální úzkost“, daná pocitem viny a odsouzení. Třetí je „duchovní úzkost“ podnícená nenaplněným životem bez směřování a smyslu.

Swou úzkost jsem si diagnostikovala jako převážně „morální“, doplněnou jistým množstvím „ontologické“. Dychtivě listuju knihou a snažím se na ty příšerné pocity najít lék. Úplně na konci objevím Tillichův zásadní závěr ohledně úzkosti: je třeba ji zkrátka přijmout — protože patří k lidské povaze, jak smířlivě vysvětluje.